

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

h Hom. 17. in
Euangel. a
2. p. pa-
storal. c. 7.

Prophetæ: *h* *Et erit sicut populus, sicut Sacerdos.* Tunc (ait S. Gregorius) Sacerdos est sicut populus, quando eius vitæ ratio non præstat, aut excellit ordinariam vulgi occupationem. Quod eueniret, si vxorem haberet. nam tunc sicut reliquus populus, ita & ipse viueret.

Malach.
2. 11.

k Zach 9. 17

Ex eisdem rationibus deducere licet, quanta Sacerdotes habeant auxilia, ad Castitatem, quam profitentur, conseruandam. Nam admirando quodam modo, castitatis puritas disponit ad frequentandum Sacrum Sacrificium, & communionem; & hæc frequentia castitatem ipsam conseruat, ac perficit: cum enim Christus Dominus noster Sacramentaliter, & spiritualiter animæ Sacerdotis coniungitur: ad eam illam accipit in suam, vt horrorem quendam illi adferat, alicui creaturæ se coniungere. Quem admodum enim per Sacerdotij Sacramentum, specialem ei gratiam largitur, ad hoc Sacrificium dignè offerendum: ita eodem ipso Sacrificio, quod offert, eandem gratiam sensim conseruat, & auget: vt ipsa eius dignitas, & puritas etiam magis crescat. Quare Malachias Propheta per excellentiam vocat eam; *i oblationem mundam.* Non solum ob summam mundiciem, quam ipsa oblatio in se habet; sed propter eam etiam, quam offerenti vt oportet, confert. Reddit Dominus noster fideliter præmium eius, quod pro ipsius amore fit; valdeque liberalem se ostendit in eos, qui in eius seruitio sunt liberales: cumque Sacerdotes liberaliter ei offerant votum castitatis, quod maiori cum puritate diuinum hoc sacrificium ei offerant, prompta & parata vt dicitur, solutione ipsomet Sacrificio ei soluit: conseruans ac perficiens eorum votum: vt illud maiori cum iucunditate impleant, sui que ministerij fructibus maiori cum abundantia fruantur. Quod si qui versatur cum ijs, qui castè viuunt, sit castus, eorum exemplo edoctus: quomodo non castus euadet, qui quotidie cum castissimo lecta versatur, & castissimam agni huius carnem sumit? cuius virtus est omnipotens, ad castificandum eum, qui ipsi coniungitur. Nec sine causa Zacharias Propheta, loquens de hoc Sacramento sub speciebus vini, illud appellat *k* *vinum germinans virgines.* Quamuis enim etiam in specie panis (sub qua omnes Laici Christum suscipiunt, quia reuera sub illa integer Christus continetur) etiam generet virgines; id tamen tribuitur speciebus vini, quas soli sacerdotes suscipiunt: quia hos peculiariter inebriat vino amoris cœlestis; & purificat à carnali.

§. II.

SECUNDVM Sacerdotum ministerium proprium est, orare semper pro se & pro peccatis populi. Quod implent tum in Sacro Missæ, eiusque orationibus; tum in officio Diuino, quod septies in die peragunt.

disti-

distriburum in septem horas Canonicas; ac denique oratione ac meditatione priuata & recollecta, quæ plurimum confert, vt & ipsam Sacram, & officium Diuinum exactè & cum spiritu peragantur. Ad quæ omnia valde fuit necessarium, vt perpetuo Castitatis & continentia voto se obstringerent. Si enim Apostolus a coniugatis suadet, vt ex mutuo consensu ad tempus sese contineant, vt vacent orationi: necesse est (vt ait Sanct. Hieronymus) Sacerdotes semper esse b continenter: Sacerdoti, inquit, cui semper pro populo offerenda sunt Sacrificia, semper orandum est: ergo semper carendum est matrimonio: cum curis enim & laboribus coniugatorum (propter quos Apostolus indicat, hominem esse diuisum) non poterunt huic obligationi satisfacere. Constat Deum, cum descendere vellet ad loquendum cum populo Israel, iussisse, vt c vestimenta sua lauarent, & non appropinquarent vxoribus suis. Quantò igitur magis (ait Sanct. Ambrosius) necessarium erit, mundum esse spiritum, & lotum corpus, ad agendum cum Deo, & ita frequenter colloquendum, cum supremum hoc Sacrificium ei offertur? Quod si Dominus noster (ait Origenes) inbebat Sacerdotes antiquos offerre ipsi quotidie mane & vespere Sacrificium agnorum, quod significabat Sacrificium agni immaculati; & continuum incensum, quod est figura continuæ orationis, de qua dixit Dauid: d Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo: eleuatio manuum mearum Sacrificium vespertinum: Satis clarè apparet: Sacerdotes nouæ legis, nisi voto castitatis se obstringant; non posse dignè offerre quotidie hæc duo Sacrificia. Sacerdos quidam Atheniensium, nomine Hierophantes adhibebat herbas & vnctiones, ad carnis insultus reprimendos, vt solennes saltorum suorum Deorum caremonias castus & mundus exercebat: At Sacerdotes Christi non indigent alijs herbis, nec vnctionibus, quàm Dei amore, vnctione deuotionis, vitæ æternæ promissione, & magna sui ministerij æstimatione, ad puritatem conferuandam: quam eorum status exigit. De Moysè ait Sanctus Epiphanius, quod postquam Prophetæ officium fuit auspicatus, non amplius accessit ad suam vxorem, nec genuit amplius filios. *Hebebat enim vitam Domino vacantem.* Et quomodo potuisset tot diebus ac noctibus in monte Sina consistere; & spatio tot annorum semper esse paratus ad loquendum, & familiariter cum Deo agendum, suoque Sacerdotio & mysteriorum, quæ discibat, declarationi attendendum, si sui coniugij operibus & necessitatibus fuisset occupatus? Qui debet cum Deo frequenter agere, (ait S. Dionysius) debet esse *similimus Deo*: quisque enim cum sibi simili agere gaudet: & virginitas, vt supra diximus, eleuat homines ad perfectam in carne & spiritu similitudinem cum Deo: ac proinde debet esse propria Sacerdotum: quorum professio est familiariter agere cum Deo Domino suo.

a 1. Cor. 7. 5

1
b Titi. 1. 8.
Lib. 1. contra Iovinianum
S. Epiphanius
Hæresi 59.
D. 1. c. 6. Sacerdotibus
ex Beda.

2
c Exo. 19. 14
Lib. 1. Officiorum
c 20.
Homil. 23.
in Num.

3
d Ps. 140. 2

4
Idem in lib.
7. in Celsum
de Herba
cicutina.

Hæresi 78.

Epist. 8.

In quastio-
nib. Mino-
rib. c. vit.
ad fi.

e Eccl. 9. 8
Lib. 1. con-
tra Iosunia
In exhort.
ad Virg.

f 2. Cor. 10. 3

g Prou. 6. 27

SACERDOTES (ait S. Augustinus) referunt Christi personam, cuius vices gerunt in terra, ad orandum & sacrificandum pro peccatis populi: ac proinde mundiores ac puriores esse debent cæteris hominibus, vulgari enim homini non est indecens vestis attrita, aut non satis munda: nullum autem ad ministrandum Imperatori accedit, nisi in habitu precioso, ac mundo. Cùm igitur Deus sit ipsa mundities, & puritas: par est eius Ministris puros esse ac mundos in animo & corpore: quæ mundities plurimum illi placet. Ac propterea dixit Ecclesiastes, vt supra retulimus; *vt e* *Omni tempore eorum vestimenta essent candida:* per candorem autem intelligi perpetuam castitatem, declarant S. Hieronymus & S. Ambrosius.

DENIQUE inter sensuum voluptates nullum spiritum magis frædit, & inficiunt, quàm voluptates carnis: ac propterea valde conuenit, Sacerdotes ab eis abstinere, & coniugijs renuntiare: vt spiritus expeditus maneat, & excitatus in agendo cum Deo, & in reliquis officij sui occupationibus. Ad hoc ipsam autem non parum eis confert Sacerdotium, & gratia quam illud communicat; & præsentia ipsius Domini, quem in Sacrificio offerunt: qui eos docet, & impellit ad orandum, vt oportet. Castitas remouet illis orationis occupationes; & ipsa oratio illos animat, ad seruandam Castitatem; & si ipsi Sacerdotes feruenter se quotidie munirent deuplicibus his armis, Missæ & Orationis: illæ solæ sufficerent ad Castitatem ab horrendis suis hostibus propugnandam; & quasi duæ alæ à terra eos ad cælum eleuarent: vt *in carne ambulantes non secundum carnem militent;* sed eam feruore spiritus strenuè mortificent. Magram huius rei fidem facient nobis duo sancti Episcopi, de quibus refert Sanct. Gregorius Turonensis, quod cum essent in matrimonio electi ad Episcopatum, statim se ab vxoribus separauerint; & continentiam iuxta sacros Canones, & illius temporis consuetudinem professi fuerint. Alter, qui vocabatur Simplicitus, vivebat in eadem domo & eodem cubiculo cum coniuge, tanquam cum sua sorore. Cùmque populus inciperet murmurare, omnibus impossibile existimantibus, vt ita simul manentes castitatem seruarent; & *igne in se* *abscognito vestimenta non arderent:* Sancta mulier, lux & Sanct. Episcopi puritatis bene conscia, sed anxia valde ob ea, quæ spargi audiebat, cum esset quadam die in Ecclesia, in præsentia totius populi accipit ex prunario, quod propter frigus ibi ardebat, aliquot accensas prunas nuda manu in qua per integram horam illas illæsa retinuit; & statim accessit ad ipsum Episcopum, dicens: accipe Domine ignem hunc mollem in signum, quod luxuriæ ignis in nobis sic extinctus. Quo facto omnes obstupuerunt illud prodigium; & crediderunt puritatem, quam per illud Deus aperuerat. Alter Episcopus appellabatur Felix: cumque eius socia & coniunx grauitate ferret illam à se separationem, eò quod nec ad suum cubiculum illam

admitteret

admitteret: suspicari cœpit, se ab illo odio haberi; ac ita deseri, vt alteri alicui coniungeretur. Ex qua suspitione accessit occultè ad cubiculū, in quo S. Episcopus dormiebat: vt, quid ille ageret, obseruaret: & per rimulam vidit agnum immensi splendoris dormientem iacere in sinu viri dormientis in suo lecto: quæ glorioso aded aspectu obstupefacta, omnem deposuit suspitionem; & intellexit, quàm exactè Deus seruet verbum suum manendi semper cum seruis suis, præcipuè si casti illi sint; conseruans præsentia sua illorum puritatem, & candorem quem ipsi obtulerunt.

§. III.

TERTIVM Sacerdotum ministerium est filios spirituales Deo gignere per ministeria confessionis & prædicationis, & ipsam Ecclesiam gubernare. Ad quod valde necessaria erat perpetua continetia; & omnino carnales nuptias auerfari: quæ non benè conueniunt cum spiritualibus, quarum fructus sunt horum filiorum generatio & educatio, coniungente se anima Sacerdotis eum sponto suo Iesu Christo; cuius virtute conuertunt animas, eisque & Esse & vitam gratiæ communicant: & ob eam causam valde expediebat, eos liberos & expeditos esse à cura vxoris & carnalium filiorum; vt liberè sequi possent agnum quocunque iret; & quocunque ille eos ducere vellet: conculcantes proprias commoditates, vt proximis beneficerent. Quod non possunt bene facere coniugati, cum de quodam legamus, quod inuitatus ad cœnam magnam, quam Deus præparauerat, non solum rogauerit, vt excusatum se haberet, quod alij eius socij fecerant; sed impossibilitatem veniendi adduxit, dicens: *a Vxorem duxi, & ideo non possum venire*: amor enim vxoris ita illum alligauerat, vt nullas ei vires, & facultatem reliquerit sese expediendi, & accedendi ad cœnam. Qui igitur ab his vinculis exsoluere se non poterat, vt iret ad illud conuiuium, ex quo tantum commodum & vtilitatem accepisset: quomodo soluere se potuisset, vt alios vocaret; & vt irent, exstimularet: alienis scilicet curis seipsum onerando, & tanquam proprias accipiendo.

ERAT præterea magni momenti duas has Respublicas, Ecclesiasticam & sæcularem ita diuisas esse, vt quælibet ijs attenderet, quæ ad proprium Statum pertinerent. Sæcularis cum Sacramento matrimonij attenderet nutriendis filijs in esse naturali, quo ipsam Ecclesiam auergerent; Ecclesiastica autem cum Ordinis Sacramento attenderet enutriendis filijs in esse spirituali, vt sint eiusdem Ecclesiæ viua membra. Sæcularem necesse est multis culpis esse implicatam, ob iniurias multas in Regem cœlestem quibus eum ad iram & vindictam prouocat; Ecclesiastica autem in id tantum attendit, vt Sæcularem Deo reconciliet, culpasque eius auferat: quæ illius iræ sunt causa, Propterea enim dixit Dominus per Oseam; *b peccata populi*

* Luc. 4. 20

b Ose. 4. 8.